

stykke der gik ud på, hvor mange pladser man kunne få for de 400 mio. kr., som det ser ud til, at kommunerne har afsat i 1996 til børnepasning, at så vidt jeg kan skønne, bygger det regnestykke på, at man tager udgangspunkt i de dyreste pasningstilbud. Og der er jo forskellige pasningsformer, hvoraf nogle koster mere end andre, og det skal man selvfølgelig også være opmærksom på, når man laver sådant et regnestykke.

Men det, det nu drejer sig om, er at sikre, at kommunerne så også følger op på de økonomiske forhandlinger med regeringen og bruger de økonomiske muligheder, de har fået i de forhandlinger, og viser, at der er en vilje til at opfylde målsætningen. Og det ser ud til, at den vilje er til stede. Vi er nået meget længere, og jeg er sikker på, vi kommer meget tæt på målet i løbet af 1996.

Men jeg har hele tiden sagt, at regeringen ikke vil lovgive om det her spørgsmål, men at vi skal bygge på forhandlingerne med kommunerne, og at det vil være forkert at gå ind og lovgive om det her spørgsmål.

Jeg vil egentlig godt sige til SF og til SF's ordfører, at jeg tror, det er meget vigtigt, at man i de diskussioner og uenigheder, der måtte være, holder fast i, at man er enig i en målsætning. Det stykke politiske arbejde, regeringen har gjort, har bragt os meget tættere på den målsætning. Jeg tror, at SF gør sin egen politik en bjørnetjeneste, hvis man ikke holder fast i nogle proportioner. Jeg tror, at den uenighed trods alt bunder i nogle mindre forskelle på baggrund af en grundlæggende enighed, der også kommer til at bygge på en accept af og en anerkendelse af, at regeringen faktisk er nået meget langt i at sikre forældre meget bedre pasningsmuligheder for deres børn.

Hvis ikke man gør det, hvis ikke man holder de proportioner fast, så spredt man faktisk mere mismod og forvirring i befolkningen, end der overhovedet er grundlag for, og på den måde kommer man også til i virkeligheden at undergrave det, SF selv arbejder for.

Hr. Poul Nødgaard sagde, at det var nødvendigt at have forskellige pasningsformer til børn og et mere varieret udbud. Der blev bl.a. nævnt den mulighed, at man brugte eksisterende bygninger og indrettede dem til børnepasning. Nogle af de muligheder, jeg nævnte, som regeringen netop havde givet kommunerne, var bl.a. en mulighed for særlig støtte gennem lån og leje til at indrette eksisterende bygninger til børne-

pasning, så det ønske har vi faktisk allerede imødekommet.

På samme måde kan jeg sige til Venstres og Det Konservative Folkepartis ordførere, at vi jo også har været med til at acceptere og videreføre puljeordningerne, som netop giver kommuner og forældre forskellige muligheder for at indrette børnepasning på andre måder end de mere traditionelle, altså børnehaver og vuggestuer, men de ordninger er jo ikke blevet brugt i et særlig stort omfang. De er blevet brugt i et vist omfang, og det ser ud til at være et fint supplement lokalt til de kommunale pasningstilbud. Men der er jo ikke noget til hinder for, at man kan bruge de puljeordninger, som nu eksisterer, og på den måde få et mere varieret udbud.

Så vil jeg bare til slut minde om, at vi havde en debat om børne- og familiepolitik i februar måned i år, at spørgsmålet om det nødvendige pasningstilbud kun er en del af en samlet børne- og familiepolitik, og at den dagsorden, et flertal i Folketinget vedtog på det tidspunkt, jo også havde en række andre punkter, som bl.a. handlede om kvalitet i dagtilbud og om de mest udsatte børn og unge. Dengang glædede jeg mig over den enighed, der var omkring nogle af de andre spørgsmål i børne- og familiepolitikken, og det synes jeg vi stadig væk skal holde fast i. Der er stadig væk vigtige opgaver, der skal løses, og vi er godt i gang med at løse de opgaver. Vi har en vigtig forpligtelse til at holde fast i nogle af de andre punkter omkring børne- og familiepolitikken, som jeg håber vi fortsat kan arbejde sammen om.

Villy Søvnald (SF):

Jeg skal kommentere forskellige dele af debatten fra i formiddags. Jeg vil sige til Socialdemokratiets ordfører, hr. Peder Sass, at jeg synes, der bliver tegnet et kolossalt urealistisk billede, og det er også et svar til socialministeren. Hr. Peder Sass sagde, at vi er på vej, men det kan blive en rigtig spændende diskussion om, hvor vi er på vej hen.

Når man tager udgangspunkt i ventelistetalene fra 1. januar 1995, så er det rigtigt, at der var 12.000, men det er lige så rigtigt, at det mest kvalificerede gæt i dagens situation er, at vi står med ventelister på mellem 20.000 og 25.000. Det drejer sig om en tredjedel af kommunerne, og billedet er endnu værre end bare tallet, fordi det ofte er de meget befolkningstunge kommuner, der ikke i dag har nogen pasningsgaranti.